

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jiřího Vilda a soudců JUDr. Lenky Novotné a JUDr. Jiřího Krahuly ve věci

žalobkyně: **D. H. G.**, narozená dne „X“
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem v České republice na adrese „X“
zastoupená advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 1. 2021, č. j. MV-184311-4/SO-2020

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou dne 15. 2. 2021 domáhala zrušení rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 13. 1. 2021, č. j. MV-184311-4/SO-2020, kterým bylo o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 16. 10. 2020, č. j. OAM-19705-21/DP-2019, rozhodnuto tak, že výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se mění takto: „Žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se dle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 30. 7.

2019, nevydává, neboť účastnice řízení nesplňuje podmínku uvedenou v § 42a odst. 1 písm. b) téhož zákona.“

2. Žalobkyně v žalobě namítala, že uvedené rozhodnutí je založeno na nesprávně zjištěném „skutečném stavu věci“, žalovaný učinil z výsledku žalobkyně závěry, které z něj nevyplývají. Žalovaný ani správní orgán prvního stupně nezpochybňují, že žalobkyně je z důvodu svého současného vysokoškolského studia ve Vietnamu zletilým nezaopatřeným dítětem. Došli však k závěru, že žalobkyně podmínku nezaopatřenosti nebude splňovat v době pobytu na území České republiky, neboť hodlá své studium ve Vietnamu přerušit. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že vyšli bezdůvodně z toho, že žalobkyně svoje studium ve Vietnamu přeruší bezprostředně po vydání povolení k pobytu a poté bude přerušeno studium do nástupu na školu v České republice tak dlouhé, že žalobkyně přestane splňovat podmínku soustavné přípravy na budoucí povolání. To však žalobkyně při svém výsledku neuvedla. Sdělila, že v případě vydání povolení k pobytu požádá o přerušeno studium ve Vietnamu. Je si vědoma toho, že na její studium ve Vietnamu musí v případě přerušeno studium navazovat další studium v České republice. V případě vydání povolení k pobytu tedy sladí přerušeno studium ve Vietnamu s nástupem ke studiu v České republice, aby vyhověla zákonným požadavkům. Měl-li správní orgán nějaké pochybnosti ohledně toho, jak dlouho bude případná přetržka studia žalobkyně trvat, měl ji na tyto pochybnosti upozornit a ne ji vyzývat pouze k tomu, že má doložit přijetí ke studiu v České republice. Žalobkyně nemusí svoje studium ve Vietnamu přerušit okamžitě po vydání povolení k pobytu, ale může je přerušit až v době pobytu na území České republiky, kdy bude přijata ke studiu na české vysoké škole. Žalobkyně také v mezidobí zjistila, že v České republice existuje možnost studia stejného nebo příbuzného oboru v anglickém jazyce na větším množství vysokých škol, takže dává přednost dalšímu studiu v České republice v anglickém jazyce, který ovládá. Přechod k dalšímu studiu tak nebude závislý na znalosti českého jazyka. Žalobkyně navrhl, aby soud dotčené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k novému projednání a rozhodnutí.
3. Žalovaný předložil správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž uvedl, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, námitky žalobkyně považuje za nedůvodné, přičemž v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí a spisového materiálu. K námitce žalobkyně týkající se přehodnocení možnosti studia žalobkyně na území České republiky žalovaný zdůraznil, že správní orgán se s touto skutečností vypořádal, pokud v odůvodnění napadeného rozhodnutí zejména uvedl, že následné tvrzení účastnice řízení, že hodlá studovat na území v anglickém jazyce, považuje Komise za účelové a rozporné s obsahem spisového materiálu. Účastnice řízení ostatně svůj údajný záměr pokračovat ve studiu na území v anglickém jazyce nijak nekonkretizovala. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s takovýmto postupem soudu souhlasili.
5. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první uvedeného zákona. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třicetidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2, § 72 odst. 1 s. ř. s. ve spojení

s ustanovením § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

6. Soud vyšel z tvrzení a námitek obsažených v žalobě a po přezkoumání skutkového i právního stavu věci dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Předmětem sporu mezi účastníky řízení v projednávané věci je především otázka, zda v případě žalobkyně byly splněny podmínky pro vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky, jestliže je zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území, ovšem nezaopatřeným dítětem do 26 let věku je žalobkyně proto, že studuje školu v cizině (ve Vietnamu), ale v případě povolení k dlouhodobému pobytu na území by tento status ztratila, neboť ve Vietnamu by již fakticky studovat nemohla a její pokračování ve studiu v České republice je dosud nejisté, nedoložené a pouze hypotetické.
8. Ze správního spisu ve vztahu k posouzení uvedené otázky vyplývají zejména následující skutečnosti. Žalobkyně podala dne 20. 5. 2019 žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny na území dle § 42a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 30. 7. 2019. Nositelkou oprávnění ke sloučení rodiny na území je její matka, která je držitelkou povolení k trvalému pobytu na území dle § 68 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. Účastnice řízení jako zletilá cizinka dne 3. 10. 2019 doložila doklad o své nezaopatřenosti ve formě potvrzení vydaného dne 26. 9. 2019 Vysokou školou architektury Hanoj, podle něhož je studentkou (formou denního studia) prvního ročníku studijního oboru „Interiérový design“. V rámci svého výsledku účastnice řízení uvedla, že neumí česky a ani se tento jazyk neučí. Studiu českého jazyka by se začala věnovat, pokud by její žádosti bylo vyhověno. Ve své domovské zemi studuje angličtinu. Potvrdila své studium na vysoké škole ve Vietnamu. Uvedla rovněž, že v případě vydání povolení k dlouhodobému pobytu by požádala o přerušení studia na této škole na dva roky s možností prodloužení přerušení studia. Důvodem delšího pobytu než dva roky na území České republiky by bylo studium na zdejší vysoké škole, a to ve stejném oboru, který studuje v domovské zemi. Ještě se ale blíže neseznámila s tím, na kterých vysokých školách na území je možné studovat daný obor, ráda by studovala v anglickém jazyce. Zatím nemohla vyhledat školu, kde výuka probíhá v anglickém jazyce. Poté, co jí bude umožněn pobyt na území, bude se věnovat studiu českého jazyka, zatím neví, kde, zjistí to její matka. Správní orgán prvního stupně dne 21. 1. 2020 vyzval účastnici řízení k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Se spisovým materiálem se účastnice řízení seznámila dne 5. 2. 2020. Dne 18. 2. 2020 byla správnímu orgánu prvního stupně doručena žádost účastnice řízení o vstřícnost, v níž uvedla, že jí není zřejmé, z jakého důvodu má dojít k vydání rozhodnutí o zamítnutí žádosti, sama má za to, že předložila veškeré doklady prokazující splnění všech zákonných podmínek pro vyhovění žádosti. Po posouzení žádosti správní orgán prvního stupně žádost zamítl s odůvodněním, že všechny podmínky uvedené v § 42a odst. 1 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. musí být naplněny současně, aby bylo možno povolení k dlouhodobému pobytu zletilému cizinci vydat. Správní orgán neměl Shodu s prvopisem potvrzuje E. P.

pochyb o tom, že v době podání žádosti i v současné době účastnice řízení splňuje podmínku nezaopatřenosti vyplývající z ust. § 178a odst. 2 zák. č. 326/1999 Sb., neboť v současné době podle všeho studuje na vysoké škole v Hanoji. Nicméně je třeba, aby v řízení bylo také prokázáno, že účastnice řízení tuto podmínku bude splňovat nejen v době převzetí rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu, ale také v době následného pobytu na území. Toto však prokázáno nebylo. Všechny zjištěné skutečnosti naopak nasvědčují tomu, že po převzetí rozhodnutí o povolení k dlouhodobému pobytu a ani v době následného pobytu na území by již podmínku nezaopatřenosti nesplňovala.

9. Na základě odvolání účastnice řízení (žalobkyně) žalovaný posuzovaným rozhodnutím uvedené rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil tak, že žádost se zamítá a povolení k dlouhodobému pobytu se dle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 30. 7. 2019, nevydává, neboť účastnice řízení nesplňuje podmínku uvedenou v § 42a odst. 1 písm. b) téhož zákona. Žalovaný přistoupil ke změně výrokové části napadeného rozhodnutí pouze proto, že ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně došlo k neúplnému uvedení právního předpisu. Jinak se ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně. Žalovaný zdůraznil zjištěné skutečnosti, zejména to, že účastnice řízení sice právě podmínku nezaopatřenosti v době podání žádosti a v současné době splňuje, je tedy zletilým nezaopatřeným dítětem, avšak neprokázala, že jím bude také po vydání rozhodnutí, jelikož se studiu v domovské zemi po příjezdu na území věnovat nehodlá a plánuje je přerušit. Současně neprokázala, že v blízké době po přicestování započne studium na území, kdy o tomto s žádnou školou nejedná. V této souvislosti žalovaný odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 6 A 142/2017-37 ze dne 22. 10. 2019. Při výkladu slovního spojení „soustavná příprava na budoucí povolání“ odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 3 A 94/2014-61 ze dne

15. 7. 2016 a dodal, že účastnicí řízení zmiňované studium nelze považovat za soustavnou přípravu na budoucí povolání. Sice uvedla, že ve studiu hodlá pokračovat, potažmo hodlá studovat český jazyk, aby pak mohla pokračovat v dalším studiu, toto však bez dalšího nesvědčí

o tom, že účastnice řízení bude i po příjezdu na území zletilým nezaopatřeným dítětem. Budoucí studium účastnice řízení na území nebylo v řízení prokázáno, jelikož účastnice řízení nijak nedoložila, že se ke studiu na území přihlásila nebo že jedná o studium s konkrétní školou. Z vyjádření účastnice řízení je zřejmé, že na studium v domovské zemi nenaváže v blízké době po vstupu na území studiem zde. Žalovaný poukázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 272/2017-32 ze dne 21. 2. 2018. Pokud účastnice řízení nejednala o studium na žádné škole na území splňující příslušná kritéria, nebylo nutné, aby správní orgán prvního stupně po účastnici řízení požadoval potvrzení o studiu na území či ji dále vyzýval k poskytnutí součinnosti.

10. Podle § 42a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území (dále jen „společné soužití rodiny“) je oprávněn podat cizinec, který je nezletilým nebo zletilým nezaopatřeným dítětem cizince s povoleným pobytem na území nebo takovým dítětem manžela cizince s povoleným pobytem na území.
11. Pro rozhodnutí správního orgánu je rozhodující skutkový a právní stav v době vydání rozhodnutí. Správní orgány v daném případě správně zjistily skutkový stav především z tvrzení žalobkyně a jí předložených listinných dokladů, měly dostatečné podklady
- Shodu s prvopisem potvrzuje E. P.

pro právní posouzení všech rozhodných skutečností a pro závěr o důvodnosti (resp. nedůvodnosti) žádosti žalobkyně o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území dle citovaného § 42a odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., ve znění účinném do 30. 7. 2019. Také soud v řízení o žalobě vyšel z tohoto skutkového stavu. Podstatné tedy je, že žalobkyně podala dne 20. 5. 2019 řádnou žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu. Nebylo sporu o to, že žalobkyně je dítětem cizince s povoleným pobytem na území České republiky – tím je její matka. Pokud žalobkyně, která je již zletilá, argumentovala ve prospěch svého tvrzení, že je dítětem dosud nezaopatřeným, doložila své (denní) studium na vysoké škole ve Vietnamu. Své představy o navazujícím, pokračujícím či novém studiu na území České republiky však nijak nekonkretizovala. Tvrdila-li, že své studium ve Vietnamu přeruší, pro rozhodnutí věci není tolik významné, zda tím mínila přerušeni ještě před povolením dlouhodobého pobytu, po jeho povolení nebo až v souvislosti se započtím studia na škole v České republice (viz žalobní námitka žalobkyně). Podstatné je, že žalobkyně neuvedla, tedy ani nedoložila, kdy, na které konkrétní vysoké škole v České republice a jakým způsobem hodlá studovat. Pouze nekonkrétně plánovala studium v obdobném oboru, a to v anglickém jazyce, když český jazyk neumí. Za tohoto stavu správní orgány a také soud posuzoval především právní otázku, zda žalobkyně splňuje podmínku zletilého dítěte, které je nezaopatřené, neboť se soustavně připravuje na své budoucí povolání. Po vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území by totiž žalobkyně reálně nemohla pokračovat v denním studiu na vysoké škole v domovské zemi, nedisponovala by statusem studenta, zároveň jsou ale její plány k opětovnému nabytí statusu studenta započtím studia v České republice pouze nekonkrétní a spekulativní. Nelze tedy hovořit o soustavné přípravě na budoucí povolání, kterou je třeba vykládat tak, že se cizinec skutečně připravuje na nějaké budoucí povolání, a že je při takové přípravě s ohledem na všechny okolnosti případu veden opravdovým úmyslem tuto přípravu řádně dokončit a zároveň dokončením tohoto studia výrazně zvýšit své možnosti na trhu práce, nikoli pouze úmyslem mít formální status studenta (viz např. rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 3 A 94/2014 – 61 ze dne 15. 7. 2016, usnesení Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1247/13 ze dne 25. 3. 2014). Žalovaný také ve svém rozhodnutí správně poukázal na přiměřeně použitelný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 272/2017-32 ze dne 21. 2. 2018, z něhož (mimo jiné) vyplývá, že ustanovení § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců vyžaduje splnění podmínky nezaopatřenosti v době podání a rozhodování o žádosti, nikoli do budoucna. Řízení o žádosti podle § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců je specifické v tom, že je v něm potřeba v případě zletilých dětí cizinců prokázat podmínku nezaopatřenosti např. tím, že budou studovat na území České republiky. Žalovaný proto v projednávané věci nepochybil, jestliže shledal, že žalobkyně navazující studium v České republice nijak neprokázala, nebylo proto možné učinit závěr o tom, že splňuje podmínku zletilého a dosud nezaopatřeného dítěte.

12. Soud žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
13. Soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. března 2022

Mgr. Jiří Vild v. r.
předseda senátu